

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4093/2019
24.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Весна Новковић, адвокат из ..., против туженог ТП „Србија“ АД из Крагујевца, чији је пуномоћник Зорка Борозан, адвокат из ..., ради исплате отпремнине, одлучујући о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3094/18 од 06.03.2019. године, у седници одржаној дана 24.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3094/18 од 06.03.2019. године тако што се одбија као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 2345/17 од 23.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 2345/17 од 23.04.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име неисплаћеног дела отпремнине исплати 154.000,00 динара са законском затезном каматом од 08.06.2010. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3094/18 од 06.03.2019. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћеног дела отпремнине исплати 154.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 08.06.2010. године до исплате и обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 140.020,00 динара.

Допунским решењем од 06.08.2019. године, обавезан је тужени да тужиоцу поред трошкова досуђених ставом другим изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу исплати још 21.000,00 динара, са законском каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. став 1. ЗПП, због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу овлашћења из члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ова ревизија дозвољена у смислу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Сл.гласник РС“ бр. 72/2011, ...87/18), јер је другостепени суд преиначио првостепену пресуду.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био запослен код туженог када му је решењем туженог од 08.06.2010. године отказан уговор о раду због престанка потребе за његовим радом уз исплату отпремнине у висини од 44.000,00 динара. Тужени је дана 27.09.2010. године, тужиоцу исплатио отпремнину у висини од 44.000,00 динара у складу са одредбама Закона о раду. Појединачним колективним уговором који су закључили директор туженог и представници синдиката запослених код туженог дана 03.09.2003. године, а који је донет на неодређено време у складу са тада важећим одредбама Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.70/2001), чланом 72. било је предвиђено право запослених на исплату отпремнине у висини од 200 евра по свакој години укупног стажа осигурања запослених.

Тужени је закључењем Уговора о продаји капитала методом јавне аукције дана 20.09.2007. године, ушао у поступак приватизације. Саставни део уговора чини Анекс 1 у коме је садржан социјални програм који ће се примењивати у субјекту након закљученог уговора. Ставом 1. овог Анекса, купац се обавезао да у оквиру субјекта приватизације обезбеди поштовање свих права запослених утврђених Појединчаним колективним уговором и другим општим актима субјекта важећим у тренутку његовог закључења, све до промене истих у складу са законом. Последња рата из Уговора о приватизацији је исплаћена 30.11.2011. године када је завршен поступак приватизације.

Првостепени суд је сматрао да тужилац нема право на исплату отпремнине према одредбама Појединачног колективног уговора туженог из 2003. године јер је ступањем на снагу Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05) дана 23.03.2005. године ограничен период важења колективних уговора на три године, што значи да је Појединачни колективни уговор туженог из 2003. године престао да важи 23.03.2008. године услед чега није постојао правни основа за исплату отпремине тужиоцу у висини утврђеној чланом 72. Појединачног колективног уговора туженог из 2003. године.

Према становишту другостепеног суда тужилац има право на исплату отпремнине према одредбама Појединачног колективног уговора туженог из 2003. године јер је био на снази и у време закључења Анекса 1 уговора о продаји капитала методом јавне аукције од 20.09.2007. године којим се купац обавезао да у оквиру субјекта приватизације обезбеди поштовање свих права запослених утврђених појединачним колективним уговором, па самим тим и чланом 72. Појединачног колективног уговора туженог из 2003. године.

Основано се ревизијом истиче да је другостепени суд погрешно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев за исплату неисплаћеног дела отпремнине.

Према члану 263. става 1. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр. 24/05...95/18), који се примењује у конкретном случају, колективни уговор се закључује на период од

три године. У прелазним и садашњим одредбама овог закона, чланом 284. ставом 1. је прописано да одредбе колективног уговора који је на снази на дан ступања на снагу овог закона, а који нису у супротности са овим законом, остају на снази до закључивања колективног уговора у складу са овим законом.

Из садржине цитираних законских одредби произлази да ако је колективни уговор по ранијем закону био закључен на неодређено време, као што је случај са Појединачним колективним уговором туженог из 2003. године, после ступања на снагу прописа о ограниченом трајању важења колективног уговора, може да се примењује још само три године, јер ће по истеку тог рока његове одредбе постати супротне члану 263. ставу 1. важећег Закона о раду који предвиђа да колективни уговор може да важи највише три године.

Наиме, Појединачни колективни уговор тужене из 2003. године закључен је у време важења Закона о раду („Сл. гласник РС“, број 70/01, 73/01), којим је у члану 151. прописано да се колективни уговор може закључити на неодређено и одређено време. Закон о раду („Сл. гласник РС“, број 24/05...95/18), који је ступио на снагу 23.03.2005. године, ограничио је трајање важења колективног уговора на три године. Стога је члан 78. наведеног Појединачног колективног уговора којим се констатује да се закључивање врши на неодређено време у супротности са одредбом важећег Закона о раду, па Појединачни колективни уговор туженог од 03.09.2003. године није могао бити примењен на радно правне ситуације настале после 23.03.2008. године, то јест по истеку рока од три године од ступања на снагу Закона о раду.

Купац у поступку приватизације се ставом 1. Анекса уговора о продаји капитала методом јавне аукције од 20.09.2007. године обавезао да у оквиру субјекта приватизације, овде туженог, обезбеди поштовање свих права запослених утврђених Појединачним колективним уговором, као и другим општим актима субјекта важећих у тренутку закључења овог уговора све до промене истих, у складу са Законом. Тужиоцу је отказан уговор о раду 08.06.2010. године, након престанка важења Појединачног колективног уговора туженог из 2003. године, па му је отпремнина обрачуната и исплаћена према прописима важећим у време отказа уговора о раду чиме је испоштована и обавеза купца предвиђена ставом 1. Анекса уговора о продаји капитала јер се купац 2007. године обавезао да поштује права запослених утврђена Појединачним колективним уговором из 2003. године само док се исти примењује.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 416. става 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић